

En fortelling av Gunilla

En kvinna var ute och gick i skogen.

Så kom hon till en djurstig som gick åt det hållet hon skulle. Hon beslöt att följa den. Efter en stund fick hon se ett stort älghorn vid sidan av stigen. Så ovanligt. Hon hade aldrig förr sett ett fällt älghorn...

Kvinnan kände att detta var en gåva. Hon stod länge och såg på hornet. Så tackade hon för att hon fått se det och gick vidare.

En tid senare gick hon samma stig igen. Hon vill se hornet än en gång. Det var större än hon mindes. Kvinnan satte sig bredvid hornet och såg länge på det. Hon kände på det. Hornet var så vackert. Det var vitt med lite grått, rosa och ljusgrönt och någon hade börjat äta på det.

Kvinnan visste att det var en gåva.

Hon började tänka. Men hur hon än tänkte kunde hon inte komma på vad hon skulle ha hornet till.

Kanske var det en gåva till någon annan, kanske skulle hon förmedla gåvan till någon som behövde den.

Kvinnan lämnade än en gång hornet. Hon hoppades att hon skulle minnas hur vackert det var och hur det kändes att stryka över det med handen..

När järven fick höra att kvinnan sett ett stort älghorn sa han: Du tog det väl!

Nej, svarade kvinnan, jag hade ingen användning för det.

Men du måste ju ta det, annars är det snart uppätet, sa järven.

Ta, tänkte kvinnan. En gåva tar man inte, den tar man emot.

Älghornet var inte till järven.

Kvinnan frågade nomaden, vandraren som går på många stigar, om han hade användning för ett älghorn.

Han svarade att han inte behövde det.

Kvinnan insåg att gåvan var till henne så som hon först känt. Och att den bestod i att få se och känna på ett stort fällhorn, och kanske få följa hur det återgår till naturen.

Hon hade också frågat lodjuret och när han svarade: Låt naturen ta det, så var det precis vad kvinnan ville höra.

Så berättade kvinnan för bonden vad hon sett. Han, som samlar i ladorna förstod inte att hon lämnat älghornet i skogen. Hon borde tagit med det hem: Det är väldigt ovanligt, det är inte många som får se ett fällhorn, särskilt inte så stora. sa han.

Jag har ingen användning för det, svarade kvinnan.

-Du kan göra en klädhängare eller bara hänga det på väggen. Om du inte vill ha det, så tar jag det. Var är det?

-I skogen, svarade kvinnan.

Hon tänkte på hur vackert, mjukt och levande det var där det låg på sin bädd av gräs.

Hon såg framför sig hur stelt, dött och onaturligt det skulle se ut på en vägg.

Kvinnan tänker fortsätta besöka hornet och se vad som händer. Kanske är det redan uppätet och återtaget av naturen.

Gunilla